

NOC ŽERIAVA

PATRICK NESS

Ljndeni

Noc žeriava

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Patrick Ness

Noc žeriava – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

N O C Ž E R I A V A

PATRICK NESS

NOC

ŽERIAVA

Z angličtiny preložila
Zuzana Trstenská

Ljndeni

Copyright © 2013 by Patrick Ness
Translation © Zuzana Trstenská, 2019

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1338-2
ISBN e-knihy 978-80-566-1436-5 (1. zverejnenie, 2019)

Pre Marca

*Na nebi hviezdy iskrili výbuchom,
keď moje oči zbadali, čo našiel som.*

The Decemberists

Ona vo svojich snoch lieta.

I.

V skutočnosti ho zobudil nepozemský zvuk – žalostivé zapraskanie zamrzutej polnoci padajúce na zem, ktoré mu prebodlo srdce a naveky tam uviazlo, aby sa nikdy nepohlo, nikdy neroztopilo –, ale keďže bol taký, aký bol, pripísal to plnému mechúru.

Chúlil sa pod perinou a vyslal mentálnu sondu, aby zisťoval, aká súrna je jeho potreba. Dostatočne súrna. Vzdychol si. Štyridsaťosem rokov bolo príliš málo na to, aby musel v noci tak často vstávať, aby si uľavil, čo bolo charakteristické pre starých chlapov, ale bolo mu jasné, že nezaspí, kým to nespraví. Keby to vybavil rýchlo, možno by sa nemusel úplne prebrať. Áno. Tak teda dobre. Ideme na to. Stačilo vstať a prejsť po chodbe.

Zalpal po dychu, keď stúpil bosými chodidlami na kruto chladnú podlahu v kúpeľni. Nebol tam radiátor, len záhadná plochá vec pripomínajúca podložku – nikdy to nevedel dobre opísať –, ktorá, keď ju zapol, bola príliš horúca na dotyk, ale sotva dokázala zohriať vzduch okolo seba. Chcel tento problém odstrániť, odkedy sa sem po rozvo-

de nasťahoval, ale prešlo deväť rokov, začal desiaty a jemu stále mrzli prsty aj prekvapivo jemná pokožka na klenbách nôh, keď stál nahý nad záchodom.

„Chladno,“ zamrmal. Podľa mesačného svitu prenikajúceho cez okno viac-menej presne namieril na toaletu a polohu tela prispôbil zvuku, keď prvé kvapky dopadli na hladinu v mise.

Zima bola zvláštna a protirečivá, akoby bojovala sama so sebou. Dni boli pomerne teplé, niekedy dokonca úchvatne slnečné, ale noci boli zvlášť ostré a vďaka vlhkosti v dome mu pripadali ešte neúprosnejšie. Údajne len niekoľko metrov od jeho prahu hučalo ligotavé veľkomesto, no vnútro jeho domu mohlo byť pokojne zahalené do chladnej hmly minulého storočia. Keď ho prišla naposledy navštíviť dcéra Amanda, pri vyzliekaní kabáta sa k nemu náhle otočila a spýtala sa, či čaká na príchod morového voza.

Domočil, otriasol posledné kvapky tekutiny, potom odtrhol obdĺžnik toaletného papiera, aby si poutieral konček penisu, čo bol zvyk, ktorý jeho bývalá manželka z nevyvetliteľného dôvodu považovala za hodný obrovskej nehy. „Ako krásne mihalnice na medveďovi,“ hovorievala.

No aj tak sa s ním rozviedla.

Hodil útržok toaletného papiera do misy, predklonil sa, aby spláchol, a v tom zahanbujúcom okamihu sa opäť ozval ten zvuk, ktorý však teraz po prvý raz naozaj počul.

Zamrzol s rukou na polceste k splachovaču.

Kúpeľňové okno smerovalo na malý zadný dvor. Bol úzky a tiahol sa vzad v presnej kópii dvoch susedných pozemkov. Ako dokonalý zrkadlový obraz. Zvuk však zjavne prišiel odtiaľ, odniekiaľ spoza mramorovaného skla.

Čo to mohlo byť? Nepodobalo sa to na nič z jeho narýchlo zostaveného katalógu možných vecí, ktoré sa mohli na ulici udiat v túto nočnú hodinu: nebol to desivý výkrik páriacich sa líšok ani susedova mačka (znova) uväznená v jeho garáži, ani zlodeji, lebo aký zlodej by vydával takéto zvuky?

Nadskočil, keď sa zvuk znova jasne ozval, tak jasne, ako to býva len pri veľmi studených veciach, a preťal noc.

V jeho ospalej, roztrasenej mysli sa náhle vynorilo slovo. Znelo ako *kvílenie*. Niečo *kvílilo* a to mu do očí vohnalo úplne nečakané, vlastne celkom *udivujúce* slzy. Trhalo mu to srdce ako sen, ktorý sa zrazu pokazil, bezslovné volanie o pomoc, pri ktorom ho skoro okamžite premkol pocit, že nie je vhodný na túto úlohu, že je bezmocný zachrániť to, čo sa ocitlo v ohrození, že je zbytočné sa o to čo i len pokúšať.

Bol to zvuk, ktorý neskôr, keď na túto noc navždy a naveky spomínal, prehlušil všetku logiku. Lebo keď našiel vtáka, nevydával nijaký zvuk.

Uháňal sa do spálne obliecť: nohavice bez trenírok, bundu bez košele. Nepozrel sa pritom ani z jedného okna, čo by bol logický krok, aby jednoducho zistil, čo to mohol byť za zvuk, no to z nepochopiteľných dôvodov nespravil. Namiesto toho sa hýbal inštinktívne, lebo cítil, že keby zaváhal, to – nech to bolo čokoľvek – by mu mohlo prekĺznuť pomedzi prsty, rozplynúť sa ako zabudnutá láska. Jednoducho sa hýbal, a rýchlo.

Stackal sa dole schodmi a cestou nešikovnými prstami vyťahoval kľúče z vrecka nohavic. Prešiel cez zapratanú obývačku do kuchyne a sám seba nahneval tým, ako hlas-

no buchol kľúčmi o zámku na dverách zadného vchodu. (A kto vôbec mal zámku na *vnútornej* strane dverí? Keby vypukol požiar, odrazu *puf*, a bolo by po vás, búchali by ste na dvere, ktoré by sa nikdy neotvorili. Aj to mienil opraviť, ale o desať rokov neskôr...)

Odomkol a otvoril dvere do ľadovej noci v presvedčení, že to, čo vydalo ten zvuk, už *muselo* byť preč, určite sa to zľaklo buchtu, ktorý spôsobil svojím nemotorným otváraním dverí a rachotením kľúčmi. Uniklo by to, uletelo, utieklo...

No stálo to tam. Samo uprostred pomerne malého pásu trávy, ktorý tvoril pomerne malý zadný dvor pomerne malého domu v radovej zástavbe.

Veľký biely vták, vysoký ako on, vyšší, chudý ako trstina. *Trstina z hviezd*, pomyslel si.

A potom: „*Trstina z hviezd? Odkiaľ sa, dopekla, zobrala táto myšlienka?*“

Vtáka osvetľoval len mesiac na studenej zimnej oblohe, hral odtieňmi bielej, sivej a tmavej v kontraste s tieňmi na jeho trávniku a díval sa naňho malým okom so zlatým leskom na vlhkom žmurkajúcom pozadí, ktoré bolo zároveň s jeho, telo mal rovnako dlhé ako on, keď sa v puberte vytiahol. Vták vyzeral, hlúpo si pomyslel, akoby sa chystal prehovoriť, akoby chcel otvoriť svoj zahnutý zobák a povedať mu niečo nesmierne dôležité, čo sa mohol dozvedieť len vo sne, aby to vo chvíli prebudenia zabudol.

V jednej vrstve oblečenia mu bolo príliš chladno, aby to mohol byť sen, a vták, samozrejme, ostal ticho, nezopakoval kvílenie, ktoré mohlo pochádzať len od neho.

Bol úchvatný. Nielen vo svojej neočakávanosti, jeho úplnej nenáležitosti na londýnskom predmestí ospevovanom